

สี่พันตร

บทที่ 23

ห้องที่ถูกเปิดใหม่ ให้นาฏศิลป์แยกกลุ่มออกมาเพื่อจะได้มีที่ทาง แต่งตัวกันสะดวกสบายขึ้น ในบัดนี้ปิดประตูเงียบ ชลัมภู เคาะเรียก หลายหนก็ยังไม่มีความเคลื่อนไหว เขาเงี่ยหูฟัง ภายในห้องเงียบ แต่แล้วก็ได้ยินเสียงเหมือนคนพูด

หนุ่มใหญ่ขมวดคิ้วเคาะประตูซ้ำ ครั้นยังไม่มีความเคลื่อนไหว เขาก็เปลี่ยนเป็นตบประตูดังๆ จนคนในห้องข้างเคียงซึ่งเป็นชาวต่างชาติ เปิดประตูออกมา

“น้องสาวของผมอยู่ในห้องนี้” เขาพูดเครียดๆ เป็นภาษาอังกฤษ

ร่างใหญ่สีหน้าเครียดดูตัน ทำให้ชายต่างชาติคนนั้นรีบถอยกลับ เข้าห้องปิดประตู หนุ่มใหญ่หันรีหันขวางตบประตูซ้ำ อีกครู่หนึ่ง พนักงานของโรงแรมก็ปรากฏตัว คงจะถูกตามมาโดยแขกของโรงแรม ที่ถูกรบกวนด้วยเสียงตบประตูปังๆ

“น้องสาวผมอยู่ในนี้” เขาบอกกล่าว “ผมต้องการพบเธอ”

“เธอชื่ออะไรครับ”

“ชื่อทิพย์”

พนักงานใช้โทรศัพท์ติดต่อภายใน ถามชื่อผู้ลงนามเข้าพักจาก ฝ่ายทะเบียน พอรู้ว่าใครเป็นคนเช่าห้อง ก็มองหนุ่มใหญ่อย่างระแวง

“ห้องนี้ท่านเปิดให้แขกของท่านพักนะครับ คุณคงเข้าใจ ผิดแล้ว”

“น้องสาวผมมากับกลุ่มนาฏศิลป์ที่มาแสดงอวยพรวันเกิดท่าน”

“ถ้าอย่างนั้นตอนนี้ก็คงจะไม่อยู่ในห้องนี้แล้วละครับ คุณลงไป ตามหาในงานดีกว่า หรือว่าจะติดต่อกับคนของท่านเกิดก็ได้ครับ”
เจ้าหน้าที่ผู้นั้นพยายามที่จะสุภาพอย่างที่สุดตามที่ได้รับการอบรมมา

สีหน้าของหนุ่มใหญ่เครียดขริบขี้กร้าว “คุณเปิดประตูให้ผม เห็นก่อนว่าเขาไม่ได้อยู่ในห้องนี้แล้วผมจะไป”

“ผมต้องขออนุญาตท่านเกิดก่อนถึงจะเปิดประตูได้ ขอโทษ คุณเป็นใครครับ”

“ผมชื่อชาญ เป็นพี่ชายของทิพย์ เรามากับกลุ่มนาฏศิลป์”

อีกฝ่ายมองหน้าเขาอย่างไม่สบายใจ

“ผมจะให้ทางโอปะเรเตอร์โทรขึ้นมาก็แล้วกัน”

ชลัมภูจำเป็นต้องรอรอย่างอดทน เมื่อชายหนุ่มตรงหน้าวุ่นวาย อยู่กับการติดต่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริการโทรศัพท์ของโรงแรม อีกครู่หนึ่ง เขาก็ได้ยินเสียงเรียกของโทรศัพท์ในห้องดังผ่านประตูออกมา

เป็นนานเสียงก็เงียบ

ชายตรงหน้าได้รับการติดต่อ หันมารายงานว่า

“มีคนรับโทรศัพท์ บอกว่าคุณทิพย์ไม่ได้อยู่ในห้องครับ”

“งั้นก็ให้เขาเปิดประตูซิ ไม่ว่าคนที่อยู่ในห้องจะเป็นใครก็ตาม”
หนุ่มใหญ่กระซอกเสียงอย่างหมดความอดทน

“ผมว่าเราอย่ารบกวนคนในห้องดีกว่านะครับ ถ้าเขาไม่เปิด ก็เป็นสิทธิของเขา”

“ถ้าอย่างนั้นคุณถอยไป”

พูดจบ ร่างสูงใหญ่ก็ถอยหลังก้าวหนึ่งก่อนจะตีดากระแทก ฝ่าเท้ากับประตูดังโครมอย่างหมดความอดทน มีเสียงกรีดหวีดวาย ตกใจดังออกมาจากข้างใน พนักงานหนุ่มมึนลานร้องห้าม

“เดี๋ยวครับ หยุด.....”

ชลัมภูไม่ฟังเสียง กระแทกเท้าเข้าไปสักระตุครั้งแล้วครั้งเล่า ชายพนักงานหน้าซีด หันไปรวเสียงใส่โทรศัพท์เรียกฝ่ายรักษาความปลอดภัยปากคอสนั่น มีเสียงหวีดวายดังออกมาจากข้างในห้องขณะที่ คนในห้องใกล้เคียงเปิดประตูออกมาดูกันเป็นแถว ที่สุดประตูห้องที่ หน้าหนักแข็งแรงก็ถูกกระแทกเปิดออก หนุ่มใหญ่ถลันเข้าไปในทันที

หนุ่มสาวที่แยกกันยืนคนละทิศอยู่ข้างในห้อง มีสีหน้าซีดเผือด ตัวสั่นอย่างหวาดหวั่น เสื้อผ้าที่สวมใส่ไม่อยู่ในที่ในทาง บอกให้รู้ว่า ทั้งสองมิได้นั่งกันอยู่ในห้องอย่างเรียบร้อยเท่าไรนัก

“อย่าทำฉันเลยจ๊ะ เราสองคนไม่ได้มีอะไรกันสาบานได้”

ชลัมภูหันมองไปรอบๆ กระซางเสียงถาม

“ทิพย์อยู่ไหน”

หนุ่มสาวที่มีสีหน้าตื่นตระหนกมองหน้ากัน ถามตะกุกตะกัก

“ผัวฉันไม่ได้ส่งพี่มาหรือจ๊ะ”

“ทิพย์อยู่ไหน” เขาชื่นเสียง

สาวช่างทำผมสะดุ้งหวีดผวาก่อนจะตอบเสียงสั้น “หนูทิพย์ไปกับคุณวันดีจ๊ะ” เธอมองเจ้าหนุ่มที่เธอถือโอกาสยามปลอดคนเรียกกันให้มาพบอย่างขอความช่วยเหลือ หนุ่มผู้นั้นก็มีอาการหน้าซีดตัวสั่นเช่นเดียวกัน

“ไปไหน”

“ไม่รู้จ๊ะ”

หนุ่มใหญ่หันรีหันขวาง สีหน้ากร้าวกระด้างทำให้ผู้คนอกสั่นขวัญผวา เขาหันกลับ แต่พอฟันจากประตู ร่างใหญ่ของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของโรงแรมสองคนก็ตรงเข้ามาจับตัวไว้

ชลัมภู สลัดร่างทั้งสองที่เดี๋ยวก็หลุด ใครคนหนึ่งเหวี่ยงกำปั้นหุ้มปลอกเหล็กเข้าใส่ใบหน้า เขาสกัดไว้ด้วยมือที่แข็งแรง แล้วกระแทกกำปั้นเปล่าๆ เข้าที่ท้องจนฝ่ายนั้นเซถอยหลัง เขาหันมาคว้าแขนชายอีกคน จับพลิกเหวี่ยงไปนอนไม่มีทิศทางอยู่ตรงหน้า

ชายฉกรรจ์ติดตามท่านเทิดอีกสองคนได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่โรงแรมออกจากลิฟท์มาพอดี พอเห็นก็ส่งเสียงทวาด คว่ำปิ่นปรีเข้าหาแขกฝรั่งทั้งหลายพอเห็นเช่นนั้นก็อุทานตกใจหายวูบเข้าห้อง

ชลัมภู เพิ่งรู้ว่าเขาได้ทำให้เรื่องลุกลามเลยเถิดไปแล้ว จึงได้แต่ยกมือสูงอย่างยอมจำนน เขาได้แต่ยินยอมเมื่อถูกจับกระแทกลงกับพื้น ยันตริ้งไว้ด้วยแขนและขาของคนเหล่านั้น คนที่โดนเล่นงานเมื่อครู่ลุกขึ้นมาสมทบแล้วเรียกเอาคืนด้วยการกระแทกเท้าใส่หลายครั้ง

อีกครู่หนึ่งข้อมือเขาก็ถูกกำไลเหล็กสวมรวมกันไว้ที่ด้านหลัง

“มีเป็นใครกัน” เสียงรุมถามขูเขิน

“ผมเป็นคนของพลเอกไชยยันต์ คุณติดต่อร้อยเอกลอร์ชดูซิ”

การแสดงของนาฏศิลป์ทั้งสองชุดผ่านพ้นไปด้วยดี เรียกเสียงปรบมือกึกก้อง สาวๆ หน้าชื่นตามกันขึ้นห้องเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเครื่องแต่งตัว ครูใหญ่ครูพรก็เปิดประตูเข้ามาด้วยสีหน้าเครียด

“มีใครเห็นทิพย์บ้างไหม”

“ไม่เห็นค่ะ ทำไมหรือคะ”

“ทิพย์หายไป นี่หากันจนวุ่นวายไปหมดแล้ว”

“ตอนพวกเราออกจากห้อง ทิพย์ก็อยู่กับพี่สมช่างทำผมนี่คะ”

ครูพรขมวดคิ้ว “สมบอกว่าคุณวันดีมาพาตัวทิพย์ไป”

“แล้วติดต่อกับคุณวันดีไม่ได้หรือคะ”

“ยังไม่รู้เหมือนกัน นี่ประเดี๋ยวพวกเธอแต่งตัวเสร็จแล้วกลับไปรวมกันที่ห้องข้างบนแล้วอยู่ด้วยกันอย่าไปไหนนะ รออยู่เฉยๆ จนกว่าผู้กองกวินจะมาพากลับ”

“อ้าว แปลว่าพวกเราอดลงไปร่วมงานหรือคะ”

“กลับดีกว่า ประเดี๋ยวใครหายไปอีกละก็ ฉันทอกแตกตายแน่”

ครูพรกลับออกไปจากห้อง สาวๆ บ่นเสียดาย แต่ก็ทำตามคำสั่งโดยดี อีกครู่หนึ่งก็ย้ายกลับมารวมห้องแล้วนั่งๆ นอนๆ รอคอยจนร้อยเอกกวินมาตามให้ไปขึ้นรถ ครูพรตามมาสมทบด้วย

รถตู้คันใหญ่มุ่งหน้าส่งสาวน้อยสาวใหญ่กลับที่พัก ไม่มีทิพย์รวมอยู่ด้วย เพื่อนๆ พุดถึงกันอย่างห่วงใย หากบางคนก็ไม่วายเยาะหยันเสียดสี แม้จะถูกครูพรหันมาถลึงตาห้าม

ร้อยเอกกวิน ในที่นั้นคนขับ รัปฟังเงิบๆ สีหน้าแปรเปลี่ยนอยู่ในความมืด เขาเงิบผิติดปรกติ จนวัลภาที่จับตามอง รู้สึกผิติดสั่นเสียด

ท่านเทิดเคร่งเครียด เมื่อได้รับรายงานว่ามีชายร่างใหญ่อ้างเป็นแขกมางานของท่านถูกกล่าวหาว่าทำเหตุก่อกวนและถูกจับตัวไว้.....ชายกลางคนผู้เปี่ยมด้วยอำนาจสั่งให้ลูกน้องควบคุมสอบสวนชายแปลกหน้าในขณะที่ตนเองยังดีหน้าชื่นอยู่ในท่ามกลางแขกเหรื่อ

ลอร์ชชิงวุ่น พยายามไถ่เกลี้ยกับนายทหารและตำรวจนอกเครื่องแบบที่ควบคุมตัวหนุ่มใหญ่จากโสฬส แต่เมื่อไม่เป็นผล

ท่านนายพลไชยันต์จึงต้องเข้าไปกระซิบคุยกับท่านเกิดเป็นการลับ
 แม้ไม่ได้บอกเล่าออกไปทั้งหมด แต่ท่านเกิดฟังแล้วก็ตกอก
 ตกใจ รีบปลีกตัวจากห้องจัดงานตรงไปยังห้องที่ใช้กักตัวสอบสวน
 ผู้ต้องหาในทันที เพื่อรักษาความลับ ท่านนายพลไชยันต์จึงปลีกตัว
 ห่างเหมือนไม่เกี่ยวข้อง แต่คุณหญิงเจิดกลับรุดตามท่านเกิดติดๆ

สภาพที่บอกให้รู้ว่า “เชลย” ถูกลงไม้ลงมือขณะสอบสวนทำให้
 ท่านเกิดร้อนตัว ชายผู้ยิ่งใหญ่ ถึงกับเข้าค้อมกายจับมือชายหนุ่มเขย่า
 “ผมขอโทษกับเรื่องที่เกิดขึ้น หวังว่าคุณคงไม่ถือสา”

คุณหญิงเจิดงุนงง

“ท่านคะ ท่านไม่จำเป็นต้องขอโทษ ไม่ว่าจะยังไง นายชาญ
 ก็ไม่ควรทำเรื่องวุ่นวายขนาดนี้ เขาควรจะเป็นฝ่ายขอภัยท่านนะคะ”

ท่านหันมาทำตาขวาง มองคุณหญิงอย่างขุ่นเคือง

“อย่ามาพูดเลย คุณหญิงนั่นแหละเกือบจะทำให้ผมเดือดร้อน
 หนักแล้ว ต่อไปนี้อย่ามาให้ผมเห็นหน้าอีกเป็นอันขาดเชียวนะ”

คุณหญิงหน้าเจื่อน จะพยายามพูดด้วยก็ไม่มีผล ท่านเกิด
 ทำทีให้รู้ว่าไม่ต้องการพูดกับเธออีก สั่งให้ลูกน้องปล่อยชายผู้อ้างชื่อว่า
 ชาญ ให้เป็นอิสระทันที ท่านยังส่งลูกน้องไม่ให้แพร่งพราย ทั้งคาดโทษ
 หากเรื่องราวรั่วไหลออกไปถึงคนนอก...!

พอพ้นออกมา ชาญก็กระซิบบอกลอร์ดด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“มีคนบอกว่าคุณวันดีมารับทิพย์ออกไปจากห้อง”

“ผมไม่เห็นคุณวันดีเลย ท่าจะกลับไปแล้วกระมัง”

ท่านนายพลไชยันต์รับฟังคำบอกเล่าจากลอร์ดที่เข้ามากระซิบ
 รายงาน หากครั้นเข้าไปกระซิบปรึกษาท่านเกิดเพื่อขอความช่วยเหลือ
 ติดตามหาตัวคนที่หายไป ฝ่ายนั้นกลับมีสีหน้าลำบากใจ

“เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับผม ผมต้องขอตัวไม่เกี่ยวข้องด้วยละ
 เท่าที่คุณหญิงเจิดเข้ามาวุ่นวายนี้ก็เกือบจะทำให้ผมเสียคนแล้ว ขอโทษ
 เถอะนะครี๊ย ท่านไชยันต์... แต่ว่าผมช่วยอะไรไม่ได้จริงๆ”

ท่านเกิดเป็นผู้ใหญ่ที่กำลังมีอำนาจวาสนา จึงกลัวการรู้เห็นและ
 ถูกแพร่งพรายในเรื่องของสาว ๆ ซึ่งเป็นจุดอ่อนในประวัติของท่านอยู่แล้ว
 ท่านนายพลไชยันต์ก็กลัวการแพร่งกระจายข่าวเช่นกัน กระซิบบอก
 ลอร์ดว่า “เราต้องเก็บเรื่องของคุณทิพย์เป็นความลับ ถ้าทำอะไร
 มากไปกว่านี้จะเป็นที่สนใจแล้วจะเสียการ ผมจะไปพาคุณหญิงมา
 แล้วพวกเรามาหาวันดีกันดีกว่า”

“ผมไม่มีรถรับท่าน ผู้กองภักดีขับรถผมตามรถพวกนางภูศิลป์
 ออกไปแล้ว”

“อ้าว ถ้าอย่างนั้นไปรถผม”

นายร้อยเอกภักดี จับตามองรถตู้ที่วิ่งอยู่ข้างหน้าด้วยสีหน้า
 เคร่งเครียด ท่าทีของภักดีมีพิรุณทำให้เขาสงสัยจนต้องแอบตามมา
 โดยที่อีกฝ่ายไม่รู้ตัว รถคันใหญ่เลี้ยวเข้าประตูบ้านราชวดีซึ่งมีเวร
 ยามเคร่งครัด เขาจอดรถซุ่มรออยู่ข้างนอก พอรถคันเดิมเลี้ยว
 กลับออกมา เขาก็ออกรถบ้างแล้วรักษาระยะตามอยู่ห่างๆ

ภักดีพารถแล่นผ่านถนนหลักหลายสาย ในที่สุดก็เลี้ยวเข้าสู่
 ถนนซอยที่เต็มไปด้วยอาคารบ้านเรือน รถตู้หันเข้าจอดหน้าประตูบ้าน
 หลังหนึ่ง บีบแตรดังลั่น พอประตูเปิดก็เลี้ยวหายเข้าไป

ภักดีถอนใจยาวครั้งแล้วครั้งเล่า กระสับกระส่ายอยู่ในความมืด
 รู้สึกว่าคำลามาไม่ถูกทาง นี่น่าจะเป็นบ้านของภักดี ผู้กองหนุ่มคง
 จะกลับบ้านพักผ่อนนอนหลับตามปกติ ถ้าเขาเฝ้ารออยู่ตรงนี้ก็คง
 ไม่ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา โทรศัพท์เคลื่อนที่ซึ่งพกติดตัวถูกใช้งาน
 เกินกำลังตั้งแต่รู้เรื่อง ขณะนี้มันเงียบกริบ แสดงว่าการตามหา
 สาวที่หายตัวยังไม่มีความคืบหน้า

ชายหนุ่มจมอยู่ในที่นั้น นิ้วเรียวยาวแข็งแรงเคาะพวงมาลัยรถอย่าง
 ครุ่นคิดกังวล หากพอจะติดเครื่องยนต์เพื่อพาตัวเองออกจากที่
 เขาก็ชะงักที่เห็นความเคลื่อนไหวผ่านมุมโปรงของรั้ว ภักดีกลับออกมา
 จากตัวบ้าน คราวนี้พารถยนต์สี่ประตูคันเล็กออกมาอย่างรีบร้อน

ภักดีขับตาม เห็นว่าผู้กองหนุ่มรีบเร่งกว่าช่วงแรก ขับแข่ง
 ซ้ายแข่งขวาจนแทบจะคลาดกันหลายครั้ง รถของภักดี เลี้ยวเข้าสู่

อาคารใหญ่ในถนนซอยกว้างกลางเมือง เขาเลี้ยวขึ้นที่จอดรถ เลือกที่จอดใกล้ประตู แล้วลงเดินตุ้มๆ ไปกดลิฟท์

ภักดีเปิดประตูห้องบันไดพาตัวเองพุ่งขึ้นไปตามชั้นบันไดชั้นๆ โดยเปิดออกมาดูเป็นระยะว่าลิฟท์จอดให้รื่อยเอากันหมอกจากลิฟท์ที่ชั้นไหน ที่สุดเขาก็ตามทัน เห็นกวินอยู่ในระหว่างช่องทางเดินกว้างมีโต๊ะยามรักษาการนั่งเฝ้า ได้ยินเสียงฝ่ายนั้นทักทายกันอย่างสนิทสนม

กวินพูดว่า “มีการเปลี่ยนแปลง ท่านสั่งให้มาพาเด็กกลับไป”

อีกฝ่ายตอบโต้รับรู้โดยดี ร่างสูงสำอางจึงเดินไปเปิดประตูห้องหนึ่ง อีกครู่ก็อุ้มร่างบางที่ไร้สติของหญิงสาวออกมา

“ยังไม่สร้างเมฆหรือครับ”

“ยังเลย เด็กคออ่อนริกกินเหล้าก็อย่างนี้แหละ”

“แต่เธอสวยดีนะครับ”

“ใช่ สวย แต่ว่าท่านไม่ชอบ”

“ผมเพิ่งเห็นรายนี้เป็นรายแรกที่เมฆจนไม่ได้สติแบบนี้”

เขาหัวเราะกลบเกลื่อน “คงเพราะอย่างนี้ ท่านถึงไม่ชอบ”

นายเวรตามมากดลิฟท์ให้ ภักดีได้ยินเสียงกวินกล่าวขอใจล้าลาอย่างเป็นกันเอง

เมื่อชายหนุ่มโลดแล่นลงบันไดมาถึงที่จอดรถ กวินซึ่งลงมาถึงก่อนกำลังเปิดประตูรถตอนหลัง เกิร์กลำตัวเข้าไปวางร่างบางลง อดไม่ได้ที่จะก้มลงไปจนใกล้ ใช้ปลายนิ้วลูบไล้เชยชมใบหน้าเนียนนวล ปรกกายตาเขาระริกวาววับ

“ท่านเทิดไม่ชอบเธอ ชอบคุณสวรรค์จริงๆ” เขาระชิบ

เมื่อครู่นี้เองคุณวันดีโทรศัพท์มาสั่งเครียดๆ

‘...คุณหญิงบอกว่าท่านเทิดไม่ต้องการเด็กคนนี้ เธอไปพาออกมาเดี๋ยวนี้เลยเข้าใจไหม...’

‘...อ้าว อดสำหรับวางแผนกันซะดีดี แล้วเด็กก็ยังมาได้สติ ผมจะพากลับบ้านราชาวดีไต่ยังง...’

‘...นั่นก็พาไปไหนก่อนก็ได้ แล้วจะทำยังไงก็ตามใจเธอ...’

เขาถือโอกาสตีความหมายเข้าข้างตัวเอง ก็ไม่กั้ววันนี้เอง ทั้งคุณหญิงและคุณวันดีเคยเอ่ยปากยกแม่สาวให้เขา คุณหญิงพูดว่า...ฉันยกหนังมารหัวใจคนนี้ให้เธอ จะทำยังไงกับมันก็ได้ ไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไร ฉันจะปกป้องเธอเอง.....

เขาหัวเราะรื่นรมย์ ตัดใจละจากร่างบางที่ไร้สติถอยออกมา เขาปิดประตูรถอย่างระมัดระวังก่อนจะหันมาเปิดประตูหน้า แต่พอก้มตัวจะก้าวเข้าไปนั่ง ใครคนหนึ่งก็กระชากไหล่เขาโดยแรง แล้วหมัดหนักๆ ก็กระแทกเข้าที่ใบหน้าอย่างแรง ภาพของชายร่างสูงผิวสีทอง ดวงตาคมจัดที่มีไรหนวดเคราปกคลุมอยู่ครึ่งใบหน้าปรากฏให้เห็น แต่ว่ายังไม่ทันได้ตั้งตัว เขาหนักๆ ก็กระแทกเข้าที่ท้อง แล้วหน้าผากที่แข็งราวตุ้มเหล็กของผู้จุ่มก็กระแทกเข้าที่จมูกร้อยอย่างแรง

ร่างสูงสำอางลู่ลงไปกองกับพื้น สิ้นสติไปในทันที

ประตูรถด้านหลังถูกเปิดกว้างอีกครั้ง ใบหน้าที่ถูกปกคลุมด้วยไรหนวดเคราลอยอยู่เหนือใบหน้าอ่อนล่อของหญิงสาว ดวงตาคมเข้มจับจ้องมองอย่างพิลึก คิ้วเข้มได้รูปสวยคมวดอย่างไม่พอใจเพราะกลิ่นเหล้าที่โชยกรุ่นจากร่างเธอ

ร่างสูงถอยกลับออกมาพร้อมกับร่างบางที่ถูกเกี่ยวแขนพาไล่ติดตามด้วย เขาพาเธอมาที่รถ ส่งให้นอนลงที่เบาะหลัง อีกครู่ก็พารถออกจากที่อย่างเร่งรีบ

มีคนมาพบรื่อยเอากวินนอนบาดเจ็บ เมื่อให้การช่วยเหลือจนรู้ตัวและแจ้งตำรวจ คนอื่นๆ ก็ต้องแปลกใจ ที่ชายหนุ่มที่ถูกทำร้ายซึ่งแสดงท่าทีโกรธจัดในครั้งแรก หลังจากติดต่อกับใครบางคนทางโทรศัพท์ก็กลับหน้าซีดเสียงสั่นเหมือนกลัวอะไรบางอย่างขึ้นมาทันที

เขายืนยันที่จะไม่เอาเรื่อง

แล้วก็ขับรถหนีหายไปเฉยๆ.....